

BVD / SBP

- rapportage over internationale ontwikkelingen
feiten en achtergronden die van belang
kunnen zijn voor de binnenlandse veiligheid

Nr. A84/006

30 januari 1984

DE ZENDINGSIJVER VAN LYBIE

Op 1 september 1969 nam in de olierijke Noordafrikaanse woestijnstaat Lybië een aantal officieren onder leiding van de toen 27-jarige kolonel

de macht in handen. In snel tempo werd vervolgens een einde gemaakt aan wat werd genoemd de buitenlandse overheersing : de Amerikaanse en Britse militaire bases werden gesloten, de Italiaanse kolonisten kregen opdracht te vertrekken en er werd een meerderheidsbelang genomen in de verschillende in het land opererende oliemaatschappijen. Gelijkzeitig werd de samenleving met voortvarendheid heringericht overeenkomstig islamitische gedragsregels. In de loop der jaren ontpopte zich niet alleen als een radicale islamiet, hetgeen zeker niet hetzelfde is als een fundamentalistische moslem maar ook als een gedreven pan-arabist, een hartstochtelijke anti-imperialist/zionist en zelfs -overigens vooral in eigen ogen - als een staatkundig denker, die zijn ideeën heeft opgetekend in een geschrift, dat als titel draagt het 'Groene Boek'.

Aangezien de Lybische leider er rotsvast van overtuigd is dat zijn gedachte een zegen voor de mensheid betekenen, is er inmiddels in Tripoli een aantal internationale organisaties opgericht, die zijn ideeën wereldwijd moeten verkondigen. Deze roepen weliswaar op om alleen verbale middelen aan te wenden bij het in praktijk brengen van die denkbeelden, maar blijken feitelijk de grenzen weleens zodanig te willen verleggen, dat enige waakzaamheid geboden lijkt.

In dit rapport zal zeer summier iets worden weergegeven van de denkbeelden van , waarna vervolgens uitgebreider aandacht zal worden geschonken aan de verschillende organisaties die zijn stokpaardjes buiten Lybië aan de man moeten brengen. Tenslotte zal ingegaan worden op activiteiten in deze zin in Nederland en op Curaçao.

DE ZENDINGSIJVER VAN LYBIË

----- en de islam

ziet het moslem-geloof als een progressieve religie, die qua vooruitstrevendheid kan wedijveren met de westerse vooruitgangstechnologie en met de marxistische visie. Hij mag dan als islamiet aan bepaalde traditionele waarden hechten, een traditionalist wil hij zeker niet zijn. Zijn denken en handelen wordt in aanzienlijke mate beheerst door de idee, dat een krachtstimulering van het islamitische zelfbewustzijn niet alleen gerechtvaardigd maar ook absoluut noodzakelijk is. Hij is op dit punt zelfs zodanig gedreven dat hij de grens tussen krachtig en krachtdadig gemakkelijk en veelvuldig uit het oog blijkt te verliezen.

----- als pan-arabist

De Lybische leider wordt evenmin moe te betogen dat hij een pan-arabist puur sang is. Als zodanig ziet hij zich als de enige echte erfgenaam van de in 1970 plotseling overleden Arabische volksman en Egyptische president

.Karakteristiek voor deze pretentie zijn de vele Lybische pogingen om een unie te vormen met een of meer Arabische staten. Hoe positief Arabische leiders zich daarover soms in eerste instantie ook mochten uitlaten, steeds weer bleek dit idealistische streven van Tripoli op niets uit te lopen.

Overigens nam 's enthousiasme ook op dit terrein herhaaldelijk dusdanige vormen aan, dat hij meende alle hem ten dienste staande middelen te mogen aanwenden om het beoogde doel te verwezenlijken.

Een bizar element in het Lybische denken vormt ook de meermalen vanuit Tripoli gepropageerde stelling, dat het islamiet - zijn tot het wezen van de Arabier behoort en dat een arabische christen derhalve niet anders gekwalificeerd kan worden dan als "een verrader van zijn eigen identiteit".

----- als anti-imperialist

Na de machtsovername van maakte zijn optreden tegen de westerse militaire bases en tegen de oliemaatschappijen al duidelijk dat hij een grondige afkeer had van alles wat in zijn ogen zelfs maar zweemde naar westers imperialisme. De grote boeman is voor hem wat dit betreft de Amerikaanse regering, al scoort haar op Arabisch grondgebied gepeneteerde "racistische, zionistische bondgenoot" ook hoog. Illustratief voor dit laatste is dat volgens nisten en Arabieren nimmer in vrede op hetzelfde grondgebied zullen kunnen

samenleven : een van beide zal het onderspit moeten delven en uiteindelijk moeten vertrekken.

Overigens moet ook de Franse regering het regelmatig ontgelden. Met name de nauwe samenwerking tussen Parijs en de voormalige Franse koloniën in Afrika is de Lybische leider een doorn in het oog. Het feit dat deze Afrikaanse landen nog steeds het Frans als officiële voertaal hanteren, acht hij voldoende bewijs voor zijn stelling, dat zij zich nog steeds niet werkelijk van hun koloniale banden hebben ontdaan.

De laatste jaren heeft   zich ook vol overgave geworpen op de bestrijding van wat hij noemt Amerikaans-imperialistisch optreden in West-Europa. Het typisch voorbeeld daarvan is in zijn opvatting de plaatsing van nucleaire middellange-afstandswapens in een aantal NAVO-landen. De voorgenomen stationering van dit soort wapens in Comiso op Sicilië ziet hij trouwens ook als een bedreiging van Lybisch grondgebied en heeft daarom zijn grote woede gewekt. Tot op heden duidt alles er echter op dat de West-europese protestbeweging tegen de komst van deze wapens afstand neemt van Lybische pogingen om daartegen gezamenlijk iets te ondernemen.

-----en de basisdemocratie-----

In de loop van de jaren zeventig werd het steeds duidelijker, dat de Lybische machthebber niet alleen zo zijn eigen gedachten had over de islam, het pan-arabisme en het imperialisme, maar zich ook ontpopte als iemand die zich een plaats wilde veroveren in de galerij van grote staatkundige denkers. Hij ontwikkelde namelijk een in zijn ogen samenhangend en doorwrocht stelsel van ideeën inzake politiek, economie, staatsinrichting en sociale verhouding: dat hij tenslotte neerlegde in het in 1976 verschenen 'Groene Boek'. Kern van zijn betoog is dat hij meent een "derde universele theorie" te hebben gevonden die de mensheid meer toekomstperspectief zou bieden dan het kapitalisme en het communisme. Het kapitalisme, zeker in zijn Amerikaanse verschijning, staat bij   voor alles wat slecht zo niet duivels is. Het Sovjet-russisch communisme wrijft hij - onder andere in redevoeringen ter gelegenheid van de 'Dag van de Arbeid' (1 mei) - aan dat het er ondanks alles niet in is geslaagd de arbeider meer te doen worden dan een loonslaaf.

Centraal in de door de Lybische leider uitgedragen theorie staat wat hij noemt een directe volkssoevereiniteit, vormkrijgend in een basisdemocratie van lokale volkscomité's, die vervolgens regionale comité's vormen. Het sluitstuk van dit raamwerk is een algemeen volkscongres, dat op zijn beurt een algemeen volkscomité kiest. Parallel aan de lokale en regionale comité's

dienen er voorts soortgelijke organen per bedrijf c.q. instelling en per sector te komen.

Tijdens een buitengewoon algemeen volkscongres, dat van 28 februari tot 2 maart 1977 in de woestijnstad Sebha werd gehouden, werd de directe volkssoevereiniteit geproclameerd, waarbij de 'Lybisch-Arabische Republiek' werd omgedoopt in de 'Socialistische Lybisch-Arabische Volks Jamahiriya' *). Deze experimenten hadden ook consequenties voor de Lybische diplomatieke vertegenwoordigingen in het buitenland. Niet alleen werden de ambassades omgevormd in volksbureau's, maar ook werden in principe contacten op regeeringsniveau afgewezen vanuit de overtuiging dat er slechts sprake kan zijn van relaties tussen de volkeren.

De 'Islamic Call Society'

heeft er nimmer een geheim van gemaakt dat hij zijn visie op de islam internationaal wil uitdragen. Daartoe werd reeds in 1970 in Tripoli de 'Islamic Call Society' (ICS) **) opgericht. Een van de belangrijkste taken van deze organisatie werd het verwerven van invloed en aanhang onder niet-Lybische islamitische gemeenschappen over de gehele wereld om deze zoveel mogelijk op een lijn te brengen. Dat dit de door uitgezette koers zal moeten zijn wordt weliswaar niet met zoveel woorden gezegd, maar valt tussen de regels toch heel goed te lezen ***).

De laatste jaren heeft de internationale organisatiestructuur van de ICS steeds vastere vormen aangenomen. Zo werd in augustus 1982 tijdens de tweede 'Islamic Call Conference', die in Tripoli plaatsvond ****) en door honderden

---

*) 'Jamahiriya' betekent zoiets als 'massa', 'collectief'.

**) In het Arabisch 'Jam' Iyat Al-Da'wa Al-Islamiya', zoiets als 'Stichting Appèl op de Islam'.

***) De nauwe samenhang tussen Lybië en de ICS kwam bijvoorbeeld op pregnante wijze naar voren in een bericht van Radio Harare dd. 13-12-1983. Daarin werd namelijk gemeld dat een Lybische delegatie in Zimbabwe was gearriveerd om dat land voedsel en medicijnen te brengen. Als leider van de delegatie werd een zekere genoemd, die expliciet werd aangeduid als "vertegenwoordiger van de ICS".

****) Dezerzijds is niet bekend wanneer en waar de eerste conferentie werd gehouden.

deelnemers uit de gehele wereld werd bijgewoond, uitgesproken dat er een uit 36 leden bestaande 'Islamic Call Council' moet komen die als executieve raad van de Conferentie zal moeten gaan fungeren. Tevens werd uitgesproken dat het in de Lybische hoofdstad gevestigde kantoor van de ICS onderdak moet gaan bieden aan het hoofdkwartier van de Council.

Politiek interessant was dat de Conferentie opriep tot de bevrijding van de islamitische heiligdommen, waarbij niet alleen de Al-Aqsa moskee in Jeruzalem met name werd genoemd, maar ook het bedevaartsoord Mecca *). Tevens bevatte de slotverklaring een appél op alle moslems om zich aan te sluiten bij een "jihad", een heilige oorlog, die niet alleen zou moeten beogen "de woorden van Allah" in brede kring te verspreiden, maar ook "het grondgebied van de mohammedanen" zou moeten bevrijden van "imperialisme, zionisme en kruistochten" **).

De 'Islamic Call Council' kwam in de loop van oktober 1983 in Tripoli bije volgens persberichten was het de tweede zitting van de Raad ***). In het slotdocument kwam niet alleen de voorspelbare oproep tot eenheid van alle islamieten voor, maar werd tevens de aandacht van alle islamitische organisaties gevestigd op "de nieuwe kruistocht van Amerika, Frankrijk, Engeland de falangisten tegen de moslems in Libanon" en op "moslem-minderheden, zoals de negers en de rode indianen in Amerika, die worden overheerst door kracht van het kwaad en de tirannie".

Als algemeen secretaris van de ICS treedt op de Lybiër die waarschijnlijk tevens secretaris-generaal is van de 'Islamic Call Council'. De ICS kent ook een eigen orgaan, het in Tripoli verschijnende blad 'Al-Da

---

*) koestert een diepgewortelde afkeer van het Saoedi-Arabisch regime, dat hij verwijt zich aan het Amerikaanse imperialisme te hebben uitgeleverd. Zo pleegt hij de vorst van dat land nogal eens te betitelen als "het varken van het Arabisch schiereiland".

**) De inhoud van verschillende recente redevoeringen lijkt erop te duiden dat op het ogenblik lijdt aan zoiets als een kruisvaartsyndroom.

***) Ook in dit geval is dezerzijds niet bekend wanneer en waar de eerste zitting is gehouden.

Het 'Algemene Arabische Volkscongres'

Aan het eind van de jaren zeventig werd op instigatie van Tripoli en geheel in Lybische stijl een 'Algemeen Arabisch Volkscongres' van de grond getild, dat de beschikking kreeg over een in de Lybische hoofdstad gevestigd permanent secretariaat. Deze organisatie zocht en zoekt haar aanhang onder Arabische groeperingen en individuen, ook in West-Europa, maar moet zich tegenwoordig vooral tevreden stellen met op Lybië en Syrië georiënteerde kringen. Het congres werd opgericht om "het verzet van de Arabische volksmassa's" tegen het eind 1977 op gang gekomen Egyptisch-Israëliëse vredesproces te stimuleren. Voorts acht de club het zijn taak die Arabische staten en organisaties te brandmerken, die niet trouw genoeg zouden vasthouden aan de lijn van confrontatie jegens imperialisme en zionisme c.q. de boycot van Egypte niet voldoende stringent zouden handhaven. Ook wordt steeds weer lippendienst bewezen aan de wereldwijde bevrijdingsbeweging en de steun die de socialistische landen onder leiding van de USSR daaraan verlenen. Deze lof voor de Sovjet-Unie zal zeker geen bevreemding wekken als bedacht wordt dat het Arabisch Volkscongres nauwe contacten onderhoudt met de Wereldvrederaad (WVR), de belangrijkste internationale communistische mantelorganisatie, zo intensief zelfs dat zijn secretaris-generaal, op het ogenblik de Lybiër , qualitate qua lid is van het presidium van de WVR. Zijn belangrijkste internationale succes behaalde het congres toen het in november 1979 in Lissabon te zamen met de WVR en de PLO een grote bijeenkomst belegde, de "Wereldconferentie voor steun aan het Arabische volk en zijn centrale zaak, de Palestijnse kwestie". Onder de honderden deelnemers waren overigens voorzover bekend geen afgevaardigden uit Nederland.

Het 'Internationaal Platform tegen het Imperialisme'

Een volgende loot aan de stam van de vanuit Lybië opererende internationale bewegingen is het 'Internationaal Platform voor de Bestrijding van Imperialisme, Racisme, Reactie en Fascisme'. Deze organisatie hield in juni 1982 in Tripoli haar eerste algemene conferentie. De deelnemers werden omschreven als "vertegenwoordigers van revolutionaire organisaties, bevrijdingsbewegingen en andere progressieve en democratische groeperingen" uit Afrika, Azië, Latijns Amerika, Noord Ierland (!) en het Middellandse Zeegebied *).

---

*) Uit het Caribisch gebied zouden personen uit de eilandstaten Barbados, Grenada, Jamaica, St. Vincent, en Trinidad en Tobago aanwezig zijn geweest.

De ICS in Nederland

Dat men in Lybië geïnteresseerd moet zijn in contacten met islamitische kringen in Nederland valt op te maken uit de oprichting in februari 1981 in Utrecht van de "Stichting Appèl op de Islam" (= Islamic Call Society)-afdeling Nederland. Als bestuursleden traden op een functionaris van het Lybische volksbureau in Brussel *) en twee in Utrecht en omgeving wonende Marokkanen. Om onbekende redenen werd deze organisatie in oktober 1982 evenwel vervangen door de "Stichting Al-Da'wa Al-Islamiya" (= Islamic Call Society)-afdeling Utrecht **); in het bestuur bleken nu een Lybiër uit Tripoli, twee stafleden van het volksbureau in Brussel en beide eerdergenoemde Marokkanen te zitten. Beide stichtingen werden overigens omschreven als afdelingen van de in Tripoli gevestigde ICS.

In december 1982 kocht de stichting voor een bedrag van circa f 1.250.000.- een kerkgebouw in Utrecht. In een vraaggesprek met een plaatselijke krant *** vertelde een van de Marokkaanse bestuursleden dat de aankoop mogelijk was gemaakt door omvangrijke financiële steun van de ICS in Tripoli. Het zou de bedoeling zijn om in het gebouw een 'Nationaal Islamitisch Centrum' te vestigen waarin alle islamitische groeperingen in Nederland zouden moeten gaan samenwerken. Interessant in dit verband was de opmerking van de Marokkaan dat de geldelijke hulp vanuit Lybië was verleend op de uitdrukkelijke voorwaarde dat deze coöperatie serieus zou worden nagestreefd. Volgens de plannen zal het centrum overigens niet alleen een moskee moeten gaan bevatten, maar ook een bibliotheek en een school. Volgens de geïnterviewde zouden soortgelijke centra reeds bestaan in Kopenhagen, Madrid, München ****) en Parijs, op Malta, in Canada, de VS, Midden- en Zuid-Amerika en in Azië.

Overigens circuleerden er al eerder geruchten inzake Lybische belangstelling voor gelijkgezinden in Nederland. Zo verluidde het in voorjaar 1978 in Tripoli dat er in februari van dat jaar in Brussel overleg zou hebben plaatsgevonden

-
- *) Dit bureau behartigt de belangen van het Lybische volk in de Benelux-landen.
  - **) De vraag dringt zich op of de reductie van "afdeling Nederland" tot "afdeling Utrecht" een indicatie wil zijn voor Lybische plannen om meer soortgelijke stichtingen hier te lande op te richten.
  - ***) Utrechts Nieuwsblad d.d. 28-2-1983
  - ****) Hier zouden de Lybiërs samenwerken met Turkse gastarbeiders.

tussen medewerkers van en in de Benelux-landen werkzame Arabische gastarbeiders, die bij die gelegenheid steun zouden hebben betuigd aan het Lybische verzet tegen het Egyptisch-Israëliëse vredesoverleg. Alhoewel een bevestiging van dit gerucht nimmer werd verkregen, bleek wel dat zelf in februari enkele dagen in de Belgische hoofdstad had vertoefd.

Lybische activiteiten in en rond het Caribisch gebied

Reeds jaren zijn Lybische organisaties in deze regio actief. Het eerste bericht dat daarover dezerzijds bekend is, betreft de deelname van een delegatie uit Tripoli aan een internationale islamitische conferentie, die in de loop van 1975 op Curaçao zou zijn gehouden *). Of het daarbij reeds ging om een activiteit van de ICS is niet duidelijk.

Enkele jaren later bleek de 'Islamic Call Society' in ieder geval wel actief te zijn in dit deel van de wereld. In april 1981 werd op Trinidad namelijk de eerste 'Caribische Islamitische Conferentie' gehouden, een co-productie van de ICS uit Lybië en de 'Islamitische Jongerenorganisatie op Trinidad en Tobago'. Een paar weken na afloop van deze bijeenkomst werd in Georgetown/Guyana het eerste door Lybië gefinancierde 'Islamitische Culturele Centrum' in deze regio geopend **).

In april 1983 kwam op Barbados de tweede 'Caribische Islamitische Conferentie' bijeen ; bij de organisatie daarvan werkten de ICS en het 'Islamitisch Onderwijscentrum Barbados' samen. Er waren ruim 100 afgevaardigden aanwezig, afkomstig van het gehele Amerikaanse continent, uit het Caribisch gebied, uit Afrika en uit Engeland, India en Lybië, terwijl leden van de 'Islamic Call Council' eveneens acte de présence gaven ***). Tijdens de beraadslagingen zou met name over allerlei op de islam betrekking hebbende aangelegenheden zijn gesproken. Uiteindelijk werd besloten een 'Caribisch Islamitisch Consultatief Comité' te vormen, dat de islamitische activiteiten van "de lidstaten" zal moeten gaan coördineren: in dit Comité kregen afgevaardigden uit Belize, Panama, Trinidad en Tobago, Guyana, Barbados, Suriname (!) en St.Vincent zitting. Naar verluidt zou de Lybiër als ICS-secretaris speciaal zijn belast met de Caribische regio.

---

*) Omtrent deze bijeenkomst is dezerzijds overigens niets naders bekend.

**) Het is dezerzijds overigens niet bekend of er een causaal verband bestaat tussen beide gebeurtenissen.

***) Als "lidstaten" van de Conferentie werden overigens aangeduid Barbados, De Bahama's, Belize, Dominica, Guyana, Grenada, Jamaica, Trinidad en Tobago, St. Vincent, Panama en Curaçao (!).

Maar niet alleen op religieus terrein was en is Lybië actief in Midden-Amerika. Zo bestaan er goede politieke contacten met radicale landen als Cuba en Nicaragua, terwijl - om niet meer te noemen - de relaties met het Grenada van de inmiddels vermoorde _____ zeer hartelijk waren. Voorts hebben de regeringen van de eilandstaatjes St. Lucia, St. Vincent, Dominica en Antiqua en Barbuda vrij recent melding gemaakt van Lybische steun aan lokale oppositie-groeperingen, die in sommige gevallen zelfs zo ver zou zijn gegaan dat gepoogd werd jongeren naar Lybië te halen om hen daar zoiets als een revolutionaire, semi-militaire scholing te geven. In ieder geval de Lybische vertegenwoordiging in Mexico, maar wellicht ook die in Venezuela en in Guyana zijn actief betrokken bij dit soort activiteiten. De Lybische belangstelling zou in deze regio met name gericht zijn op de nazaten van eertijds uit Afrika geïmporteerde slaven. Gezien de welhaast pathologische haat van _____ jegens de regering in Washington ligt dit wroeten in de achtertuin van de VS overigens eigenlijk geheel in de lijn der verwachtingen.

De politieke activiteiten vanuit Tripoli bevatten ook een meer ideologische component. Zo vond van 11 tot 15 november 1981 in de Venezolaanse hoofdstad Caracas een door _____ bijgewoonde studieconferentie over _____ 's 'Groene Boek' plaats, terwijl medio 1983 van bevriende zijde werd vernomen dat er geruchten circuleerden als zou Lybië een organisatie van de Caribische regio willen gaan opzetten, die zich zou moeten gaan bezig houden met de bestudering en promotie van de in dat boek verwoorde gedachten.

Tripoli en Paramaribo

Op terugreis van de in maart 1983 in New Delhi gehouden topconferentie van de 'Beweging van Niet-Gebonden Landen' bracht de Surinaamse leider _____ een kort bezoek aan _____. Het slotcommuniqué bevatte onder andere een veroordeling door beide gesprekspartners van zowel de Nederlandse als de Amerikaanse regering. Na aankomst in Paramaribo verklaarde de Surinaamse machthebber dat Lybië zijn land technische en economische steun zou hebben toegezegd : een Lybische missie zou nog voor het eind van het jaar de details nader komen uitwerken *). Van een dergelijk bezoek werd sedertdien evenwel niet meer vernomen.

---

*) Le Monde dd. 2-11-1983 wist overigens nog te berichten dat _____ tijd zijn bezoek aan Tripoli de Lybiërs toestemming zou hebben gegeven om de bouw van een grote moskee in Paramaribo te gaan financieren. Het lijkt niet onmogelijk dat juist deze afspraak de Surinaamse afgevaardigde een zetel opleverde in het eerdergenoemde 'Caribisch Islamitisch Consultatie Comité'.

Mocht Lybië desondanks nog steeds geïnteresseerd zijn in contacten met Suriname dan kan niet uitgesloten worden dat die belangstelling ook zal gaan gelden voor Surinaamse kringen in Nederland, die op zijn georiënteerd.

Lybische aanhang op Curaçao

Alhoewel de Arabische gemeenschap op Curaçao reeds jaren een aantal pro-Lybische leden van Libanese afkomst telt, is dezerzijds nimmer bekend geworden hoe de contacten tussen die leden en Tripoli tot stand zijn gekomen. Het eerste, zij het nog weinig substantiële bericht in dezen was de reeds eerder gememoreerde internationale islamitische conferentie, die in 1975 op Curaçao werd gehouden.

In 1976 bleken de relaties inmiddels reeds zo goed te zijn dat twee afgevaardigden van de in Willemstad gevestigde 'Moslem Gemeente Curaçao' (MGC) deel uitmaakten van een Antilliaanse delegatie die de feestelijke herdenking van de Lybische revolutie in Tripoli bijwoonde *); de reis werd op kosten van de gastheren gemaakt. Na terugkeer op de Antillen vertelden beide heren aan de pers dat zij in Lybië onder andere waren ontvangen door en dat hun gesprekspartners zich bereid hadden verklaard de MGC financieel te steunen. Deze hulp zou met name betrekking hebben op de bezoldiging van een geestelijke, de financiering van het onderhoud aan de moskee en de schenking van een schoolbus.

Een volgende fase werd in oktober 1977 bereikt, toen pro-Lybische Arabieren de 'Union Social Arabe Curaçao' (USAC) oprichtten. Zij werden daarbij geassisteerd door een daarvoor uit Australië overgekomen Libanees, die een prominente rol speelde onder de -aanhang in dat werelddeel. Als doel van de USAC werd genoemd het aanhalen van de onderlinge banden binnen de lokale Arabische (vooral Libanese) gemeenschap en het stimuleren van de onderlinge hulpverlening met name op religieus en sociaal-cultureel terrein. Men wilde deze doelstellingen onder andere verwezenlijken door de instandhouding van de moskee en de oprichting van een school, weeshuis en een hospitaal. Opmerkelijk was nog dat er werd gefluisterd dat het lidmaatschap van de vereniging niet zou openstaan voor christelijke arabieren**).

---

*) Terzijds zij opgemerkt dat dezerzijds niet bekend is of deze festiviteiten ook in later jaren werden bijgewoond.

**) Een dergelijke restrictie sluit overigens geheel aan bij 's reeds eerder gememoreerde ideeën in dezen.

Vervolgens woonde een USAC-delegatie de in december 1978 gehouden zitting van het Lybische Algemene Volkscongres bij *). In een toespraak namens de USAC werden de principes en de doelstellingen van de Lybische revolutie geprezen.

Na afloop van het in november 1981 in Caracas gehouden congres over het 'Groene Boek' bezocht op uitnodiging van de USAC Willemstad. Hij hield daar in het clubhuis van zijn gastheren een openbare lezing over 's ideeën inzake staat en maatschappij. Bij die gelegenheid lieten nogal wat op Curaçao wonende Arabieren duidelijk merken dat zij niets moesten hebben van de contacten met Lybië.

In een interview naar aanleiding van het bezoek van **) gaf een voor-
aanstaand USAC-lid zonder meer toe dat zijn vereniging vanuit Lybië financieel steun ontving, zij het dat hij daaraan onmiddellijk toevoegde dat die steun bestemd was voor het salaris van de islamitische geestelijke op het eiland, voor onderhoud van de moskee en voor andere noodzakelijke uitgaven ten behoeve van de MGC. Voorts zou Lybië toegezegd hebben geldelijke steun te zullen leveren voor een school voor de mohamedaanse jeugd, terwijl het tevens de bereidheid zou hebben uitgesproken de bouw van een ziekenhuis te financieren. Aan de tweede regionale conferentie van de ICS op Barbados in april 1983 werd deelgenomen door een drie leden tellende delegatie van Curaçao ***). De afgevaardigden maakten de reis in gezelschap van een kwartet Lubiërs, waarvan deel uitmaakte.

Inmiddels hebben de plannen voor de oprichting van een islamitische school op Curaçao dusdanig vaste vormen aangenomen, dat overgegaan werd tot de benoeming van een onderwijzer. Dat werd de bekende , de ICS-secretaris voor de Caribische regio. Hij zou inmiddels reeds een verblijfsvergunning voor een periode van twee jaar hebben ontvangen. De vraag dringt zich op

---

*)Ook in dit geval is dezerzijds niet bekend of latere zittingen van het Volkscongres werden bezocht.

**) Beurs- en Nieuwsberichten dd. 1-12-1981.

***) Aan de eerste conferentie in april 1981 was deelgenomen door een vier-koppige afvaardiging.

of Curaçao met de komst van   op weg is een van de belangrijkste centra van Lybische activiteiten in het Caribisch gebied te worden.

Tenslotte

Het zal duidelijk zijn dat de besproken Lybische internationale organisaties zich allereerst en vooral toeleggen op het propageren van   's denkbeeld inzake islam, staat en maatschappij. Daarbij mag evenwel niet over het hoofd gezien worden dat het bewind in Tripoli zich in de afgelopen jaren op goede gronden een faam van gewelddadigheid en van overschrijding van de grenzen van het diplomatiek toelaatbare heeft verworven. In dit verband moet onder andere gedacht worden aan logistieke steun aan Palestijnse terroristen, aan de moordcampagne tegen buitenslands verblijvende Lybische opposanten, aan wapenhulp aan allerlei radicale verzets- en bevrijdingsbewegingen overal ter wereld en aan (semi-) militaire opleidingen voor leden van dit soort organisaties in Lybische kampen.

Hoe geweldloos de officiële doelstellingen van de besproken Lybische organisaties dan ook mogen zijn, steeds zal bedacht dienen te worden dat de hen ter beschikking staande kanalen in voorkomende gevallen te allen tijde kunnen worden aangewend voor (ondersteuning van) subversieve activiteiten.